

výčitky. A i když po nich Ira dupala okovanými podrážkami, rašily znova a znova.

Hugo měl Renku rád. Byla to prima holka, chytrá, jen snad na svůj věk trochu moc vážná. Měl ji rád, i když to tenkrát byla právě ona, kvůli komu nakonec definitivně Iru ztratil. Docela maličká, asi desetimilimetrová Renka.

Navigace stále čekala na signál. Vyjeli tedy bez jejích rad, Hugo doufal, že v husté mlze neminou odbočku z hlavní. Projeli městem směrem na jih. Před nimi se z řídnoucí mlhy vylouplo celé fascinující měsíční město. Záluží. Unipetrol Litvínov. Ohromné nestvůrné propletence kovu. Chladicí věže, destilační kolony, kilometry potrubí.

„Za války tu byla rafinérie Hermann Göring Werke. Po válce přejmenovaná na Stalinovy závody. Němci tu vyráběli z uhlí syntetický benzín. Hned naproti byl pracovní tábor pro válečný zajatce, co sem náckové dovezli z celých Evropy, aby jim tu měl kdo makat.“

„Vypadá to jako kulisy z nějaký dystopický sci-fi,“ poznamenala Ira.

„Dystopický to muselo vypadat hlavně v pětáctýřicátým... Když to tu bombardovali Spojenci.“

„Ty seš pořád stejnej, Hugo, všechno musíš vědět, co?“

„Mě tahle krajina vždycky nějak přitahovala. Taky tu jeden čas pracoval otec.“

„To jsem nevěděla,“ řekla Ira. „Zpomal trochu, zkusím to vyfotit.“

„Teď to ještě nemá cenu. V tý mlze to bude mít malou informační hodnotu a Kryštof nás s tím pošle do háje. Leda jako náladovka pro tebe... Sakra, proč ta navigace furt nenašskočila?“

„Čeká na signáál,“ zaparafrázovala Irena někdejší hit soukromých rádií a mrkla na Huga.

Zazpívala těch pár tónů pěkným křehkým hlasem, vlastně překvapivě křehkým na to, jak ranařsky si navykla mluvit, pomyslel si Hugo.

Podél silnice se táhla kameny vysypaná trať. Irena schovala mobil. Z mlhy se kousek od nich vynořil povědomý trup.

„Tramvaj?!“ podivila se Ira. „Myslela jsem, že tu jezdí vlaky.“

„Ne, je to tramvajová trať... Vede mezi Mostem a Litvínovem. Akorát že původně byla úzkorozchodná. Vlakovou trať museli přeložit kvůli uhlí, stejně jako odvedli o kus dál i řečiště Bíliny,“ informoval ji Hugo. „A tady stála vesnice. Kvůli rozšiřování chemických závodů ji celou zbourali.“

Irena zamyšleně hleděla ven. Auto polykalo metry širokého silničního koridoru.

„Stejně si to neumím představit. Že tady byly chalupy. Žili tu lidi... A všechno je pryč.“

„Tohle není nic proti Mostu, Iro,“ řekl Hugo vážně.

Závody zůstaly za nimi, po pravé straně se za tratí táhl pruh rezavých stromů. V dálce prosvítala v mlze věžička hradu na podzimmě zbarveném Hněvíně.

„Landeswarte,“ řekl Hugo spíš pro sebe. Ira měla přilepenou tvář na skle.

„Most je přece hnusnej ad limitum. *Ten* měli zbořit.“

„Ale to je *nový* Most. Původní Most byl středověký město, pojmenovaný podle mostu přes močál. Na prastarý obchodní cestě do Saska. Jsou o něm zmínky už v desátém století. Měl tři středověký náměstí, ulice, kostely, cukrovar, pivovar, porcelánku, muzeum... Prostě všechno. Velikostí historickýho centra se mohl Most ještě v šedesátejch letech měřit pomalu se Starým Městem.“

„Starým Městem pražským?“ zavrtěla nedůvěřivě hlavou.

„Ano. Bylo tam nejmíň dvacet gotických domů. Barokní kostely, klášter... Vezmu tě na jedno místo, Ireno. Abys viděla, co z toho všeho zbylo.“

Sjeli z hlavního tahu, zabočili do nového Mostu. Minuli benzínovou pumpu a za ní parkoviště. Vlevo, natočené k silnici bokem, stály řady panelových domů.

„Moc pěkný...“, poznamenala kousavě Ira. „Tady točil Bohdan Sláma *Štěstí*, ne?“

Po chomutovské dojeli až k dvojitému, osmičkově zatočenému objezdu, který je navedl k obloukovému přemostění koridoru. Mlha řídla. Když zahruli na most, vykoukla z pusté krajiny za ním kostelní věž. Za věží se vynořovalo kamenné tělo s lomenými okny.

„Děkanský kostel Nanebevzetí Panny Marie,“ řekl Hugo. „Možnás o něm slyšela, je to asi je-

dinej kostel v Evropě, kterej cestoval na kolečkách. Komunisti se tím šíleně chlubili.“

Sjeli z mostu a zatočili doleva. „To nízký vedle je barokní špitál a kostelík svatého Ducha.“

Objeli gotickou loď a zastavili na prázdném parkovišti. Hugo se otočil k spolujezdkyni.

„A to je všechno, Iro. Všechno, co zbylo z města, kde žilo čtyřicet tisíc lidí.“

Irena otevřela dveře. Dopnula si zip bundy. Rozhlížela se. Červenolisté stromořadí zimomřivě lemovalo cestu k chrámu. Vedle stálo nové dětské hřiště, v lezavém počasí prázdné. Umělé jezero u kostela, nízká vegetace. Vedle gotické zdi bylo vidět v dálce tovární komín. Ze silničního koridoru sem doléhaly motory kamionů. Vzduch byl cítit uhlím.

Hugo cítil ještě jiné věci. Jako by se mu ještě teď lepil na chřípí prach a uši ohlušoval zvuk odpálených náloží a bortících se domů.

Ira se dívala na novotou se skvoucí dřevěný domeček na hřišti a na chvíli si pomyslela, že Renka vyrostla snad až moc rychle.

Vytáhla z kapsy mobil a zapnula režim focení.

„Dobrý! Ty cukrový domy samozřejmě nebudou k užitku. Ale ty pláně dál... Může se tam jet autem?“

Hugo znechuceně zavrtěl hlavou. Pohledem objel přesídlený chrám. Čněl v krajině, jako by ho sem přinesli na vesmírném korábu mimozemšťani.

„Seš cynickej fachidiot,“ vzdychl s úsměvem.

To byla prostě Ira.

Jeli po úzké asfaltce.

„Viděl jsem nedávno znovu Juráčkův *Případ pro začínajícího kata*. Znáš to?“ zeptal se Hugo.

„Kdysi jsem to viděla v televizi,“ řekla Ira.

„Šedesátý léta, ne? Moc si z toho nepamatuju.“

„Konec šedesátých. Pak už si Juráček prakticky neškrtnul. Do kin se to už skoro nedostalo. Taková kafkovská variace na Swiftova Gullivera. Na exteriéry městečka tam použili právě starý Most. Těsně před zbořením. Podobně jako po nich Američani, když tu natáčeli *Most u Remagenu*. Tomu říkám příležitost...! Komplettní historický, přízračně zchátralý město jako jeden velké ateliér.

Teprve když jsem toho Juráčka viděl podruhé, došlo mi, jak krásný to město bylo. I v tom chátrání... Protože komunisti do něj samozřejmě už poslední léta nic neinvestovali. Lidem netekla teplá voda, padaly fasády, nikdo nespravoval silnice.“

„Nakonec se možná do těch paneláků těšili.“

„Některý určitě. Ale představ si, Iro, že by takhle komplettně zmizela třeba Příbram. Jílové u Prahy. Ostrava...! Mimochodem, i tu chtěli zbourat, dokonce postavili bezpečně stranou mimo uhelný ložiska sídliště Poruba, kam se měli vystěhovat všichni z historického centra. Ale nakonec na to nedošlo.“

„Stejně nechápu, že se nikdo nebránil!“

„Ani nemohli,“ sykl Hugo, jak se na poslední chvíli vyhnul díře na cestě. „Podle tenkrát platného stavebního zákona byl účastníkem řízení jen navrhovatel těžby. Čili báňské úřady, minis-

terstvo, já nevím kdo – ale majitelé domů ne. To je dobrý, ne?“

„To je spíš děsný.“

„Navíc každý druhý tu pracoval v dolech. A měli v rámci republiky nadprůměrný výdělek.“

„Spíš to tu prostě neměli dost rádi,“ poznamenala Ira zamyšleně. „Byli tu tak jednu, dvě generace, teprve od odsunu.“

Dojeli autem až k malému letišti. Před odbočkou k hangáru stál na konečné zastávce autobus mostecké hromadné dopravy. Řidič jim potvrdil, že dál už se jet nedá.

„Teda dá, přes zákaz vjezdu,“ ušklíbl se. „Ale benga tu jezdí a kontrolují. Museli byste mít povolení od národního vejboru. Teda úřadu.“

„*Národního vejboru*, ty krásó!“ zasmála se Ira, když obraceli auto nazpět. „Tohle už jsem fakt dlouho neslyšela. Vždyť ten chlap snad nebyl tak starej.“

„Tohle je jinej kraj, drahoušku,“ řekl Hugo. „Však ještě uvidíš.“

„Drahoušek se mi líbí o něco víc než fach-idiot, ale běda, jestli to vyslovíš před tou drzou recepční!“ obořila se na něj vesele Ira.

Hugo se usmál. Neznal nikoho, kdo by momentálním naladěním tak dramaticky ovlivňoval atmosféru kolem sebe. Nebo to tak možná působilo jenom na něj.

Zároveň se po půlhodině mlčení probírala navigace a uprostřed bývalého hnědouhelného dolu pravila kultivovaným ženským hlasem:

„*Na konci ulice zahněte doleva...!*“

Zahnuli až o hodný kus dál. To už projeli Lomem u Litvínova, mlha byla pryč a slunce natahovalo zimomřivé pařátky po omšelých fasádách domů. Město působilo báječně ponuře. Ira si udělala pár obrázků.

„Lom, slibný,“ zamumlala a ťukala poznámky do displeje svého chytrého mobilu.

Hugo mlčel. Pozoroval měnící se kulisy cesty. Ireně se najednou zezdálo, že už mlčí nějak dlouho. Po straně se na něj podívala. Vyhlížel ven s neobvykle napjatou pozorností.

Ucítil na sobě Irenin pohled a maličko se ušklíbl.

„Rád bych zajel na jedno místo kousek odtud. Spíš ze soukromejch důvodů než kvůli filmu. Ale třeba se nám to tam taky šikne.“

„Miluju, když seš tajemnej.“ Ira se taky ušklíbla.

„To není žádný tajemství,“ řekl. „Říkaj ti něco Libkovic?“

Irena pustila rychlý mentální vyhledavač. To jméno ji uhodilo na nějakou zasutou strunku. Jako obvykle přicházely nejdřív asociace a rychlá spojení. Často vůbec netušila, které vlákno odkud kam danou věc přivedlo, ale časem si zvykla těmhle prvním popudům důvěřovat, protože se nakonec ukázaly jako pravdivé. I teď jí vytanulo: *Libkovicé – Ibra Ibrahimovič*.

Ibrahimovič byl fotograf, vzpomněla si. Devadesátá léta. Výstava. Libkovický kostel. Blokáda.

„Už vím,“ řekla pomalu, jak se vlákna sunula jedno na druhé. „To byla ta vesnice, co z ní

taky zbyl jenom kostel. Když jsem byla na vysoký, jezdili sem ekologové protestovat, že jo?“

„Přesně tak. Celá vesnice zmizela kvůli uhlí. Lidi přestěhovali do paneláků v Bílině, v Litvínově, v Mostě. Jen s tím rozdílem, že i ten kostel tiše zbořili o pár let později. Ale další prolomení těžebních limitů už jim tenkrát nepovolili. Takže to bylo celý úplně zbytečný.“

„Neříkej, že ses sem taky tenkrát jezdil přivazovat k rypadlům!“

„Ne. Já jsem sem jezdil jako dítě. Tři roky každý tři měsíce.“

„Sem?!“ zeptala se Ira.

Hugo zavrtěl hlavou.

„Věřila bys tomu, že to tu vůbec nepoznávám...?“

„Proč jsi sem jezdil?“

Míjeli poslední domy Lomu. Na pravé straně silnice stál shrbený domek, okna a podezdívku měl obloženou tyrkysově modrými dlaždicemi. Vypadal díky nim trochu zvláště, jako nějaká vstupní brána do zchátralých lázní. Ze zahrady se plazil sloup hustého bílého kouře, někdo páčil shrabané listí.

Hugo prudce přibrzdil, otočil hlavu k domu. „Podívej!“ řekl nadšeně. „Tohle si pamatuju! Ty modrý kachle!“

„Tys jezdil sem... do týhle *koupelny*?!“

Hugo se podíval na Irenu s postranním úsměvem. Kdysi ho bavilo ji napínat. Vydržela to ovšem vždycky jen chvíli. A pak se začínala vztekat.

„V Libkovicích byla věznice. Jezdili jsme sem za tátou.“

Irena na okamžik zmlkla. Podívala se na Huga, v očích jí zahlédl prokmitnutí soucitné účasti. Ale to byla jen vteřina. Ira měla panickou hrůzu ze sentimentality. Zavrtěla rozpačitě hlavou.

„Já jsem na to, člověče, úplně zapoměla. Kolik ti bylo?“

„Deset, jedenáct, dvanáct... a nepamatuju si skoro nic, to je neuvěřitelný.“

Hugo se podíval na bílý kouřový sloup. Pospíšil si, aby trochu odlehčil atmosféru.

„Řek bych, že táta byl jedinej pražskej intelektuál, kterej Libkovic až tak nelitoval.“

„No bodejť,“ ušklíbla se Ira, v hloubi srdce šťastná, že se už zase pohybují na bezpečné půdě ironického vtipkování. „To jednomu k srdci nepřiroste...“

„I tak bych se tam chtěl podívat. Ale netuším, jestli je to vůbec přístupný.“

Silnice se zužovala a kvalita asfaltu se horšila. Kus za vsí byla přes cestu závor, před ní se oddělovala polní cesta a uhýbala nalevo mezi pastviny. Hugo zastavil vedle cesty na trávě.

„Tahle silnice tam vedla... Podíváme se dál?“

Ira ukázala na velkou tabuli, která se skvěla před závorou.

ÚZEMÍ S HORNICKOU ČINNOSTÍ. NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN.

„No a?“ trhnul Hugo rameny.

„A mají tam kamery,“ upozornila ho na poslední nápis úplně dole.

PROSTOR ÚZEMÍ Z DŮVODŮ PREVENCE KRIMINALITY MONITOROVÁN KAMERAMI.

„Tak tu klidně počkej, mrknu se tam sám,“ navrhl Hugo.

Ira zavrtěla hlavou.

„Jenom doufám, že Kryštof nebude moc narsanej, až mu budou policajti volat, jestli jsme tu opravdu dělali location scouting.“

Podlezla závoru a vydala se první po silnici. Hugo ji následoval.

Cesta se vinula zarostlou rovinou. Hugo se bedlivě rozhlížel, ale kolem se nezdálo být zholá nic zaznamenaníhodného. Po několika minutách chůze došli na křižovatku, doleva do kopců šplhala jedna asfaltka, druhá, stále prašnější, vedla dál rovně. Hugo se nerozhodně rozhlížel.

„Poznáváš to tady?“ zeptala se Ira.

Hugo zavrtěl hlavou.

„Vůbec, člověče. Ale myslím, že do Libkovic vedla cesta pořád rovně, nikam jsme takhle neodbočovali. A tady někde už musela ta vesnice stát... Tady se ještě netěží, přece nemohla zmizet takhle úplně beze stopy... Vždyť tu stály skoro tři stovky domů.“

Ira namířila rukou na nízký strom, který rostl osaměle kus od cesty.

„Tady ji máš,“ řekla. „Tu stopu. To je švestka, ne? Poslední stopa něčí zahrádky...“

Pokračovali v chůzi dál na východ.

Kolem asfaltky se teď z obou stran vršily hromady hlíny a vývraty kořenů. Pořezané suché stromy. A dál skruže a hromady hlíny, z kterých lezly dráty a včínávaly kusy betonu.

Drenážní trubky. Kamení a úlomky cihel.

Hugo se zastavil u hory velkých, drolících se betonových desek. Některé z nich byly ještě vcelku. Mezi nimi rostla žlutá tráva.

„Dláždění,“ řekl Hugo. „Možná zrovna to, co bylo kolem kostela.“ Vyšvihl se na nejvyšší desku, která se nebezpečně zhoupla. Ira vylezla na druhou a rozhlížela se.

Na obzoru se z mlhavého oparu nořily obrysy kolesového velkorypadla. Vlevo protrhávaly mraky elektrárenské věže. Ještě dál se běhalo bílinské sídliště a nad městem se vypínala Bořeň. Byla to i na poměry Českého středohoří tak nepravděpodobně vytvarovaná homole, že Hugovi přišlo vlastně s podivem, že už tolik milionů let nesoptí.

Stáli na smutných ostatcích Libkovic, na pohřebišti svévolně utracené vesnice, pod kterou ani po dvaceti letech nikdo do země nehrábl.

„Chceš jít ještě dál?“ zeptala se Ira.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Hugo. „Myslím, že to nemá cenu. Musela tu někde bejt odbočka z vesnice ke kriminálu, ale asi je zavezená vším tím rumem. Není se tu čeho chytit...“

Otočili se. Hugo se tvářil trochu zklamaně. Když vlezli do auta, Ira řekla: „Tak se zeptáme někoho místního. Někdo starší si to přece může pamatovat.“

„Kašli na to,“ sykl Hugo a obrátil auto do protisměru. „Byl to jenom takovej pokus.“

Vraceli se, v zahradě vedle domku s modrými dlaždicemi stále kouřilo listí, na vedlejším pozemku se pohyboval starší muž se sekačkou.

„Zastav!“ řekla Ira rozhodně.

„Proč?“ opáčil Hugo, ale na brzdu šlápl.

Irena neodpověděla. Než ji stačil Hugo zadržet, vyklouzla z auta a zamířila k muži. Stál v zelené kombinéze těsně u plotu a strunovou sekačkou holil plevel kolem betonových sloupků. Bylo mu něco kolem šedesáti.

„Dobrý den!“ zakřičela Ira, aby přehlušila jakot sekačky. Muž k ní vzhlédl. Pustil stisknutý spínač a sekačka zmlkla. Odklopil plexisklový štít, obličej měl osmahlý od slunce, pod spadlými víčky zažloutlá bělma.

„Neznáte to tam, co bývaly Libkovice?“ máchla Ira rukou ve směru, kterým přijížděli.

„Proč?“ zeptal se neochotně.

Kombinézu měl pokrytou usekanými kousky trávy. „Vy jste novinářka, nebo co? Koho ještě dneska zajímaj nějaký Libkovice...?“

Ira se pousmála.

„Nejsem žádná novinářka...“

Krátce se ohlédla po autu. Hugo zůstal uvnitř. Rozhodla se pro upřímnost.

„Jsem tu s kamarádem... Jeho otec byl kdysi zavřenej v libkovický věznici. Chtěl se tam po letech podívat. Nevíte, kudy bysme se tam dostali? Kde přesně to bylo?“

Chlapík si ji chvíli beze slova prohlížel. Pohledem sklouzl na potřísněnou kombinézu, udělal pár pokusů ze sebe trávu smést.

„Ten nápravnej tábor stál kus od vesnice. Zbourali ho ještě dřív než obec. Ale zbyly tam ještě nějakou dobu baráky, co v nich přespávali chlapi z těch bouracích čet a ochranka. Jestli

stojí, to já nevím.“ Chvilku váhal a pak dodal: „Ale zeptejte se nějakýho Franty Koryčana, bejvá touhle dobou v hospodě tady u kostela. Zaplaťte mu panáka a třeba vám něco řekne. Jestli teda už nebude na plech.“

Ira se zeširoka usmála. Ten úsměv byl dětsky upřímný a přitažlivý zároveň. Někdy ho používala vědomě, často při obtížných jednáních, jako klíček, který otevíral rezervovaná srdce a nedostupné dveře, jindy jí rozzářil tvář sám od sebe jako teď. Ale vždycky to mělo na většinu mužů stejný efekt. Hugo si to už kdysi dávno pro sebe pojmenoval. *Efekt atomové bomby.*

Muž v kombinéze nebyl výjimkou. Roztáhl ústa do úsměvu a ukázal zdevastovaný chrup. Pokynul Ireně rukou, aby se naklonila blíž, jako by je někdo mohl slyšet, a řekl: „Von tam totiž Franta taky seděl. Von už se vod mládí rád pral. Ale stejně tam nic nevidíte,“ radil teď skoro laskavě. „Radši jeďte do Mostu, tam je v muzeu výstava všech těch zbořenejch vobcí...“

„Koryčan? Poradíte mi, jak ho poznám?“

„Toho poznáte snadno,“ odpověděl. „Nemá levou ruku.“

Ira poděkovala. „Máte pěknou zahradu,“ poznamenala s pohledem přes plot a ještě jednou blýskla zuby v úsměvu.

Hugo sledoval z auta, jak se vrací. Muž za plotem pomalu sklopil štít, ale neodepřel si dlouhý pohled za odcházející ženou. Hugo mu úplně rozuměl. Pak se sekačka znovu rozječela.

Irena vklouzla do auta a řekla rozveseleně:

„Otoč to a vrať se ke kostelu. Mám pro tebe chlapa, co nám prej poví víc. Ty krásu, připadám si jako ve filmu!“

Zamávala z auta směrem k plotu. Zasmála se a Hugovi přes všechny mentální obruče slastně zašimralo v břiše.

V hospodě u kostela bylo poloprázdno. Na zdech visely hokejové trofeje a praporky, nad nimi běžela televize se ztlumeným zvukem. Frantu Koryčana poznali hned ode dveří. Seděl u stolu spolu s holohlavým vazbičem v zeleném bomburu. Před sebou měl půllitr s pivem a krabičku cigaret Chesterfield. Levý rukáv mu zplihle visel z ramene.

Sedli si s Hugem k vedlejšímu stolu, objednali si gulášovou polévku, bylo už půl jedné.

„Mám se ho zeptat?“ zeptala se Ira polohlasem.

„Zeptám se ho sám.“

Vstal, položil tašku na židli a popošel ke stolu vedle nich.

„Pan Koryčan?“ zeptal se jednorukého.

„To sem. Potřebujete dovízt uhlí?“

„Můžu si na chvíli přisednout?“ zeptal se Hugo.

Franta Koryčan trhnul rameny a ukázal pravičkou s kouřící chesterfieldkou na volnou židli vedle holohlavého. „Vo co de?“

„Řekli nám, že byste mi mohl poradit, jestli se dá dostat tam, co bejvala v Libkovicích věz-nice.“

Vazba naproti se ušklíbl a zavrtěl holou hla-

vou. Koryčan si Huga nedůvěřivě prohlížel.

„A to jako proč?“

Hugo vzdychl. „No, řekněme, že jsem tam svého času jezdil za otcem. Už je to dlouho, tak jsem se chtěl podívat, co z toho všeho zbylo.“

„Velký hovno z toho zbylo,“ pravil holohlavý.

„Jako že váš otec tam seděl?“ optal se jednoruký pomalu.

Hugo pokýval hlavou.

„V jaký době?“

„Od sedmdesátého osmého tři roky. Jenže už je po smrti a já si skoro nic nepamatuju. Jenom ty baráky, mlhavě.“

„Vám je nejmíň čtyřicet, ne?“

Hleděli si chvílku do očí. Co je mu do toho, pomyslel si Hugo podrážděně. Koutkem oka zaregistroval, že výčepní přinesl k jejich stolu dvě polévky. Ira je trochu napjatě pozorovala.

„Čtyřicet pět. Proč?“

Atmosféra nad stolem se téměř nepozorovatelně změnila.

„Vod sedumdesátého osmého...,“ opakoval Franta Koryčan a napil se piva. Podíval se na kamaráda přes stůl a křivě se usmál. Hugovi se to přestávalo líbit.

Jednoruký si ho podezřívavě prohlížel. Pak utrousil přes stůl: „Čim to je, Karle, že mu nevěřím.“

„Asi že kecá,“ řekl pomalu holohlavý a podíval se na Huga s jasným nepřátelstvím.

„To si piš, že kecá,“ vlídně pronesl Koryčan.

Hugovi se mimoděk napjaly břišní svaly.

Irena seděla u vedlejšího stolu, nepřítomně

míchala lžící v polévce a znepokojeně se na ně dívala.

„Proč bych měl kecat,“ opáčil Hugo klidně, ale ve spáncích mu začínala bušit krev.

„Víš proč?! Protože to by tě fotr musel mít v deseti letech!“ přešel Franta volně k tykání a položil cigaretu do popelníku. „Voni totiž Libkovice byly nápravně výchovnej ústav pro mladistvý. Jestli ten tvuj fotr nebyl spíš takhle bachař. Jednomu z nich seš totiž náramně podobnej. Jedný pěkný svini.“

Hugo cítil, že za chvíli bude muset vstát a udeřit ho, jestli se ještě někdy bude chtít před Irenou cítit jako chlap. Jenomže má mlátit mrzáka? A kromě toho, dvacet centimetrů od něj seděla nabušená gorila se skinheadskou bundou. Vstal.

„Asi jsem si dělal zbytečnou cestu,“ řekl tak ledově, jak jen byl schopen. „Myslel jsem, žeš v tom kriminále seděl taky. Ale zjevně sis to vymyslel. Protože jinak bys věděl, že tam byli kromě mladistvých ještě tři dospělí vězni.“

Koryčan odstrčil židli a vstal taky.

„Ty bachařskej zmrde!“

„Jdi do prdele!“ řekl Hugo a otočil se k odchodu. V tu chvíli ho zezadu chytly dvě svalnaté ruce. Kravatu už Hugovi dlouho nikdo nenasadil. Tak dlouho, že mu začínaly vyhasínat instinkty.

„Nechte toho!“ zaječela Ira. Obrátila se k výčepnímu. „Tak udělejte něco!“

Výčepní vyšel zpoza baru sotva na dva kroky. „Vypadněte, tady se nikdo rvát nebude!“

„Iro, běž pryč!“ vypravil ze sebe chraptivě Hugo. Gorilí předloktí mu mačkalo krk.

Ira se splašeně natáhla a sáhla po Hugově tašce. Otevřela ji a začala se v ní přehrabovat. Skinhead držel Huga loktem přes krk a tlačil ho do předklonu.

„Pusť ho!“ vykřikla znovu Ira. „Von tam toho tátu měl!“

„Ty tři sem všechny znal!“ řval Franta a šermoval Hugovi svou jedinou rukou před obličejem. „A dva sou furt živí. Ještě mi zkus tvrdit, žes tam jezdil za, ty vole, politickým doktorem Vavřincem, ty s tou bachařskou držkou!!!“

„Jo!“ zachraptěl Hugo.

„Řek sem, nechte toho, hergot, Franto...!“ protestoval chabě výčepní, ale neudělal ani krok dopředu.

V tu chvíli Irena konečně našla, co hledala. Pouzdro s doklady. Vyrvala z něj řidičák, přiskočila ke Koryčanovi a strčila mu kartu před obličej.

„Vavřinec, jmenuje se Vavřinec, vidíš to?!“

Franta Koryčan jí vytrhl řidičák z rukou. Ne-důvěřivě se na něj podíval.

„Tak už ho, sakra, pusťte!!“ vykřikla. Hlas měla vyšroubovaný a cítila, že za chvíli se asi rozbrečí.

Když se vraceli do hotelu, řídila Ira. Tvářila se klidně, ale uvnitř byla pořád otřesená. Hugo byl sice hubený, ale měl široká ramena, výšku přes sto osmdesát centimetrů a v těch, kdo neznali jeho nechuť ke konfliktům, budil normál-

ně spíš respekt. V duchu se proklínala za ten infantilní nápad. Buran jeden agresivní. A ona pitomá! Vždyť jí to ten chlap v zahradě řekl jasně: *Von už se vod mládí rád pral.*

Nad Zálužím vysoko ve vzduchu kroužilo hejno ptáků. Hugo seděl vedle ní se sevřenými ústy.

 Mlčela.

Tušila, že by byl teď nejradši sám a že samotná její přítomnost u celého výstupu mu způsobuje ještě dodatečné ponížení.

Ne, vůbec to nebylo jako ve filmu. Ve filmech se takovéhle situace řeší milosrdným střihem. Střih – a další obraz: hrdinu napájí pomýlení agresoři u sebe doma pravou whisky. Poklepávají si omluvně po zádech. Všichni už se smířili. Hovoří o úžasném otci. Další střih: opilí se vypravují na území bývalého NVÚ.

Chtěla by být radši v tomhle filmu. Bez trapných rozpaků, Hugova dávivého kašle, bez Koryčanova nechotného: „Tak sorry, brácho, a ta polívka je na mě.“ Bez jejího všechno zhoršujícího utěšování. Kdyby ho mohla nechat samotného, udělala by to hned. Ale měli jen jedno auto.

Věděla, že Huga bude muset nechat aspoň dvě hodiny být. Nemluvit. A hlavně ho nelitovat. Než přestane mít chuť zabíjet.

 Libkovice posraný.

Hugovi ke konsolidaci nakonec stačila slabá hodina. Byl příliš profesionál na to, aby ztrácel